

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/34575 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 23 maart 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 mei 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) - voor zover thans van belang - geweigerd om appellant ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 20 juni 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 maart 2007, verzonden op 27 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

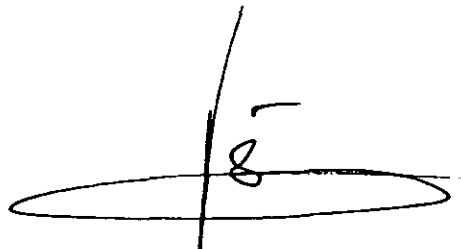
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 juni 2007

282-526.

Verzonden: **20 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/34575

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 23 maart 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. G.J.W.M. Kipping te Breda,

en

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. drs. M.F. van der Lubbe.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 20 juni 2006
(hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde
tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 2 maart 2007. Eiser is in persoon
verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en vergezeld van F. Morina als tolk in de
Albanese taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op 8 april 1957, burger van Servië en
Montenegro te zijn en sedert 20 november 1993 als vreemdeling in Nederland te verblijven.
Eiser heeft bij aanvraag van 7 juli 1999 een (tweede) aanvraag om toelating als vluchteling
gedaan. Bij beschikking van 3 mei 2005 is deze aanvraag afgewezen en heeft verweerder
ambtshalve besloten eiser geen verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de beperking,
verband houdende met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een

Reg.nr(s): AWB 06/34575

blad 2

asielaanvraag, te verlenen.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde bezwaarprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder zijn besluit om eiser geen verblijfsvergunning op grond van tijdsverloop in de asielprocedure onzorgvuldig heeft voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn standpunt aangevoerd dat verweerder niet is ingegaan op de door hem aangevoerde bijzondere omstandigheden van individuele aard op grond waarvan van het zogenoemde driejarenbeleid afgeweken kan worden. Eiser verblijft immers al langdurig rechtmatig in Nederland, zijn gezinsleden zijn wel in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning, het gezin is geïntegreerd, de kinderen van eiser wonen al het grootste deel van hun leven in Nederland en kunnen binnenkort worden genaturaliseerd en er bestaan slechts minimale kansen op het slagen van een aanvraag gericht op gezinshereniging, aangezien niet kan worden voldaan aan het middelenvereiste. Toepassing van het beleid vanwege het door eiser gepleegde strafbare feit leidt vanwege genoemde omstandigheden tot onevenredige gevolgen. Hierbij is tevens van belang dat het strafbare feit heeft plaatsgevonden in familiekring, dat eiser spijt heeft van wat hij zijn vrouw heeft aangedaan en dat ook zij vindt dat eiser voldoende heeft geboet. In de periode waarin het strafbare feit is gepleegd stond eiser onder grote psychische druk vanwege de afgewezen asielaanvragen, de oorlog in Kosovo en de problemen met een racistische buurman. Daarna is eiser nooit meer met de politie in aanraking geweest. Voorts is eiser van mening dat verweerder inhoudelijk dient te toetsen aan het bepaalde in artikel 8 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Er is sprake van inmenging in het gezinsleven van eiser, aangezien aan eisers gezinsleden een verblijfsvergunning is verleend, welke vergunning eiser wordt onthouden. Voor de onderbouwing van zijn beroep heeft eiser verwezen naar de omstandigheden die hij in kader van zijn beroep op artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) heeft aangevoerd. In het kader van zijn beroep op artikel 8 EVRM heeft eiser tevens gesteld dat sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel, waarbij hij heeft verwezen naar de uitspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) van 2 december 2004 inzake tegen Nederland (JV 2005/221). Deze uitspraak betreft de ontvankelijkheidsverklaring van een klacht van een asielzoekster wegens schending van artikel 8 EVRM tegen de weigering haar een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid te verlenen. Voorts heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat sprake is van strijd met het verbod van willekeur, omdat verweerder niet inzichtelijk heeft gemaakt welke wegingsfactoren een rol spelen bij de beoordeling van schrijnende omstandigheden.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen.

Ingevolge artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder b, Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb

Reg.nr(s): AWB 06/34575

blad 3

2000), zoals dat nog ten tijde van het bestreden besluit voor de onderhavige procedure gold, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, slechts ambtshalve worden verleend onder een beperking verband houdend met het feit dat na drie jaren niet onherroepelijk is beslist op een asielaanvraag.

In artikel 4:84 Awb is bepaald dat het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel handelt, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

2.6 Allereerst stelt de rechtbank vast dat met betrekking tot de passage in het bestreden besluit, inhoudende dat er geen aanleiding bestaat eiser vrij te stellen van het vereiste te beschikken over een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv), verweerder ter zitting heeft aangegeven dat deze passage berust op een verschrijving en dat aan eiser het mvv-vereiste niet is tegengeworpen.

2.7 Voorts stelt de rechtbank vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiser tijdens de hier van belang zijnde driejarentermijn een strafbaar feit heeft gepleegd, ten gevolge waarvan eiser als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. Evenmin is in geschil dat verweerder op grond van het door hem gevoerde beleid, zoals dat gold ten tijde van het bestreden besluit, neergelegd in paragraaf C2/9.3 Vreemdelingen-circulaire 2000, bevoegd was eiser de onderhavige verblijfsvergunning te weigeren, omdat eiser vanwege voornoemde contra-indicatie niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening van die verblijfsvergunning.

2.8 Met betrekking tot eisers beroep op artikel 4:84 Awb en de in dit verband aangevoerde omstandigheden overweegt de rechtbank als volgt. Het driejarenbeleid dat door verweerder wordt gevoerd is reeds een bijzonder beleid binnen het vreemdelingenbeleid. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in hetgeen door eiser is aangevoerd geen redenen zijn gelegen om van het beleid af te wijken. Onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), waaronder de uitspraak van 12 oktober 2006, JV 2006/442, is de rechtbank van oordeel dat de duur van het verblijf van eiser in Nederland en de ernst van het door hem gepleegde strafbare feit bij de vaststelling van het driejarenbeleid zijn betrokken, waardoor het geen bijzondere omstandigheden zijn, als bedoeld in artikel 4:84 Awb. Deze omstandigheden kunnen derhalve niet in de beoordeling worden betrokken. De overige omstandigheden die eiser in dit verband heeft aangevoerd, verband houdende met de integratie van eiser en zijn gezinsleden in Nederland en het feit dat aan eisers gezinsleden wel een verblijfsvergunning is verleend, heeft verweerder niet als dusdanig bijzonder hoeven aanmerken dat deze nopen tot afwijking van het driejarenbeleid en tot verblijfsaanvaarding van eiser.

2.9 Voorts heeft eiser aangevoerd dat verweerder heeft gehandeld in strijd met het verbod op willekeur. De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling en overweegt dat blijkens de uitspraak van de Afdeling van 21 december 2006, JV 2007/56, er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de vraag naar de aard van een bevoegdheid als neergelegd in artikel 4:84 Awb en de vraag waarop aan een zodanige bevoegdheid rechtens toepassing behoort te worden gegeven. Dat deze wettelijke bevoegdheid als zodanig niet is voorzien van nadere criteria ligt in de discretionaire aard van die bevoegdheid besloten. Gelkt hierop is de rechtbank van oordeel dat op verweerder niet inzichtelijk hoeft te maken welke wegingsfactoren een rol spelen bij de beoordeling van schrijnende omstandigheden.

Reg.nr(s): AWB 06/34575

blad 4

2.10 Tot slot heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat sprake is van schending van het bepaalde in artikel 8 EVRM en aangevoerd dat, hoewel hij geen aanvraag verband houdende met gezinshereniging heeft ingediend, het EHRM verweerder verplicht tot toetsing aan deze bepaling, waarbij eiser in het kader van een beroep op het gelijkheidsbeginsel heeft verwezen naar de uitspraak inzake Yuusuf tegen Nederland. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eisers beroep niet slaagt. Allereerst acht de rechtbank van belang dat het een ontvankelijkheidsverklaring betrof en geen inhoudelijke uitspraak waarin artikel 8 EVRM is getoetst. Bovendien was tussen partijen in die zaak, in tegenstelling tot het in het onderhavige geval, niet in geschil dat aan het bepaalde in artikel 8 EVRM diende te worden getoetst. De rechtbank is van oordeel dat indien eiser verblijf beoogt bij zijn in Nederland verblijvende gezinsleden hij een daartoe strekkende aanvraag kan indienen, waarna in dat kader kan worden beoordeeld of de weigering van die verblijfsvergunning in strijd is met het bepaalde in artikel 8 EVRM.

2.11 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.L. Weerkamp en in het openbaar uitgesproken op 23 maart 2007, in tegenwoordigheid van mr. M.P.J. Tillie, griffier.

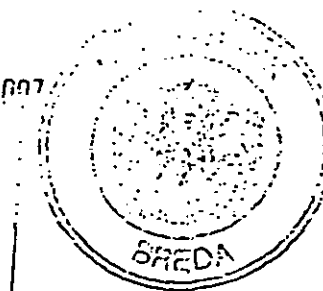
Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 27 MRT 2007

VOOR KOPIE KONSUMENT

De griffier van
de rechtbank
te Eindhoven

Baronie Advocaten

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2509 B	24 APR 2007
ZAAKNR.	02007
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
PER FAX: (070) 365 13 80
11 pag. (incl. prod.)

Breda, 24 april 2007

onze referentie: / GK / gk
e-mail direct: kipping@baronie-advocaten.nl
uw referentie:
inzake: Hoger beroep van R. Meaci

Geacht college,

1. Inleiding

- 1.1 Appellant is , geboren op , staatloos burger. Appellant kiest voor deze zaak woonplaats te (4818 PG) Breda aan de Baronielaan 161 ten kantore van mr. G.J.W.M. Kipping, die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, d.d. 23 maart 2007, verzonden op 27 maart 2007 (Awb 06 / 34575; productie 1).
- 1.2 Het beroep van appellant richtte zich tegen de beschikking van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 20 juni 2006, waarbij het bezwaarschrift d.d. 31 mei 2005 tegen de ambtshalve weigering d.d. 3 mei 2005 een vergunning tot verblijf vanwege tijdsverloop in de asielprocedure te verlenen ongegrond is verklaard. Verweerder is de ambtsopvolger van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, te weten de staatssecretaris van Justitie.
- 1.3 Zodra de Raad voor de Rechtsbijstand een toevoeging heeft verstrekt wordt u hiervan een kopie toegezonden.
- 1.4 Hieronder worden de grieven van het hoger beroep uiteengezet. Daarbij wordt voor de duidelijkheid zoveel mogelijk de volgorde van de overwegingen in de uitspraak van de rechtbank aangehouden. Appellant handhaaft al hetgeen hij eerder in de procedure naar voren heeft gebracht, voor zover daar in het kader van de onderhavige hoger beroepsprocedure niet op wordt teruggekomen. Appellant is van mening dat er in onderhavige procedure *'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de*

Advocaten:
mr G.A.P. Avontuur
mr M.J.E.M. Edelmann, tevens NMH-mediator
mr G.J.W.M. Kipping
mr C.S. de Lange
mr W.J.G. Schröder

Baronielaan 161, 4818 PG Breda T 076 - 522 23 46
F 076 - 522 12 15 E info@baronie-advocaten.nl W baronie-advocaten.nl

Baronie Advocaten

R. Meaci
IND: 9402.15.0020
Hoger beroep tijdsverloop asiel

rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van een 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellante derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

2. Feiten

- 2.1 Toen appellant met zijn gezin in 1991 tijdens de burgeroorlog (de Socialistische Federatieve Republiek) Joegoslavië ontvluchtte, had hij de Joegoslavische nationaliteit en was hij woonachtig in Kosovo. Joegoslavië is sindsdien diverse malen opgesplitst en de regio Kosovo is een autonome regio 'binnen' de Republiek Servië. De republiek Servië en Montenegro bestaat niet meer sinds Montenegro onafhankelijk is geworden in de zomer van 2006.
- 2.2 Appellant heeft dus in ieder geval niet de nationaliteit van burger van Servië en Montenegro. Gezien zijn afkomst (Albanees sprekend Ashkali, een zigeunerminderheid) is voornamelijk onzeker welke nationaliteit hij heeft en of Servië hem de Servische nationaliteit wil toekennen, mede gelet op de ontwikkelingen met betrekking tot de status van Kosovo. De nationaliteit van appellant is dus onbekend en hij dient daarom voornamelijk als staatloos burger te worden aangemerkt.

3. Grievens 1 tot en met 3

- 3.1 Deze grieven richten zich tegen de volgende overwegingen van de rechtbank uit r.o. 2.8:
 - 3.1.1 Grief 1: "Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in hetgeen door eiser is aangevoerd geen redenen zijn gelegen om van het beleid af te wijken."
 - 3.1.2 Grief 2: "Onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), waaronder de uitspraak van 12 oktober 2006, JV 2006/442, is de rechtbank van oordeel dat de duur van het verblijf van eiser in Nederland en de ernst van het door hem gepleegde strafbare feit bij de vaststelling van het driejarenbeleid zijn betrokken, waardoor het geen bijzondere omstandigheden zijn, als bedoeld in artikel 4:84 Awb. Deze omstandigheden kunnen derhalve niet in de beoordeling worden betrokken."

Baronie Advocaten

R. Menci
IND: 9402.15.0020
Hoger beroep tijdsverloop asiel

- 3.1.3 Grief 3: "De overige omstandigheden die eiser in dit verband heeft aangevoerd, [...], heeft verweerder niet als dusdanig bijzonder hoeven aanmerken dat deze nopen tot afwijking van het driejarenbeleid en tot verblijfsaanvaarding van eiser."
- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank dat de duur van het gehele verblijf van appellant in het driejarenbeleid is begrepen en daarom niet meer als bijzondere omstandigheid kan worden aangemerkt. In het driejarenbeleid is immers alleen begrepen de termijn van drie jaar vanaf het moment van indiening van de tweede asielaanvraag. De vijf jaar die daaraan voorafgingen en de zeven jaar daarna (totdat verweerder besliste op het bezwaarschrift) zijn daarin niet verdisconteerd. In casu dient daarmee wel degelijk rekening te worden gehouden. Zoals ook met het feit dat in 1999 een vrv-beleid (het huidige categoriale beschermingsbeleid) werd gevoerd ten aanzien Kosovo. (op grond waarvan appellant destijds de nieuwe asielaanvraag indiende).
- 3.3 Verweerder heeft al die tijd geen werk gemaakt van uitzetting. Van appellant kan niet worden verwacht dat hij tijdens de lopende procedures Nederland zou hebben verlaten om naar Kosovo terug te keren, met achterlating van zijn gezin, in onzekerheid over de duur en de uitkomst van de procedures. Hierbij zij erop gewezen dat sinds de primaire beschikking ten aanzien van het tijdsverloop in de tweede asielprocedure alweer twee jaar zijn verstreken.
- 3.4 De tijdsduur en de overige omstandigheden zijn in casu wel degelijk zodanig bijzonder en individueel dat in het geval van appellant dient te worden afgeweken van het beleid. Hierbij wordt benadrukt dat appellant alweer dertien jaar in Nederland een gezinsleven in de zin van artikel 8 Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) uitoefent (zie hierna onder 4 de grieven ten aanzien de beoordeling van artikel 8 EVRM sec), dat zijn gezin van verweerder in Nederland mag blijven (en drie van de vier kinderen binnenkort al de Nederlandse nationaliteit kunnen aanvragen), dat appellant op korte termijn niet aan de (inkomens)eisen terzake een vergunning tot verblijf bij echtgenote zal kunnen voldoen
4. **Grievens 4 en 5**
- 4.1 Deze grieven richten zich tegen de volgende overwegingen van de rechtbank uit r.o. 2.10:
- 4.1.1 Grief 4: "Allereerst acht de rechtbank van belang dat het een ontvankelijkheidsverklaring betroffen geen inhoudelijke uitspraak waarin artikel 8 EVRM is getoetst. Bovendien was tussen partijen in die zaak, in tegenstelling tot het in het onderhavige geval, niet in geschil dat aan het bepaalde in artikel 8 EVRM diende te worden getoetst."

Baronie Advocaten

R. Meaci
IND: 9402.15.0020
Hoger beroep tijdsverloop asiel

- 4.1.2 Grief 5: *"De rechtbank is van oordeel dat indien eiser verblijf beoogt bij zijn in Nederland verblijvende gezinsleden hij een daartoe strekkende aanvraag kan indienen, waarna in dat kader kan worden beoordeeld of de weigering van die verblijfsvergunning in strijd is met het bepaalde in artikel 8 EVRM."*
- 4.2 Appellant voert sinds 1994 een gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen in Nederland en daarvoor in het toenmalige Joegoslavië. Het betreft een gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM. Dit artikel beoogt het recht op gezinsleven te beschermen. Door de onderhavige beschikking maakt verweerder inbreuk op dit gezinsleven. Bij afweging van alle belangen is deze inbreuk in casu niet gerechtvaardigd.
- 4.3 De overweging van de rechtbank en verweerder dat een andere vergunning tot verblijf (in het kader van gezinshereniging) kan worden aangevraagd is in strijd met het toetsingskader dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Hof) hanteert. Uit de uitspraak in de zaak (JV 2007/30) tegen Nederland blijkt dat het Hof beoordeelt of een verdragsbepaling is geschonden als gevolg van handelen of nalaten door een lidstaat ongeacht de administratieve inrichting van verblijfprocedures van een lidstaat.
- 4.4 Het doet er in de ogen van het Hof dus niet toe of tussen partijen al dan niet in geschil is of artikel 8 EVRM van toepassing is. Het Hof beoordeelt of sprake is van gezinsleven zoals artikel 8 EVRM dat beoogt te beschermen, of hierop inbreuk wordt gemaakt en of die gerechtvaardigd is en evenmin of een andersoortige verblijfsvergunning kan worden aangevraagd. Dat klemmt temeer nu appellant niet aan de eisen voor verblijf bij echtgenote voldoet. Zij verwerft immers niet zelfstandig inkomsten, want zij ontvangt een uitkering ingevolge de Wet werk en bijstand. Volgens het vaste beleid van verweerder wordt een aanvraag dan afgewezen. Nu al op voorhand vaststaat dat verweerder een dergelijke aanvraag zou afwijzen dient eens te meer aan artikel 8 EVRM te worden getoetst.
- 4.5 Bij de belangenafweging dient verweerder onder meer te betrekken de (on)mogelijkheid om elders gezinsleven uit te oefenen, de integratie van de kinderen en de echtgenote van appellant in de Nederlandse samenleving na dertien jaar verblijf, het niet meer kunnen spreken van het Albanees door de twee jongste kinderen, de kans dat zijn echtgenote op korte termijn aan de inkomenseis kan voldoen nihil is en het feit dat verweerder aan de gezinsleden van appellant wel verblijf heeft toegestaan omdat de tweede asielprocedure te lang duurde. Het belang dat verweerder heeft bij uitvoering van het restrictieve toelatingsbeleid in en de bescherming van de openbare

Baronie Advocaten

R. Meaci
IND: 9402.15.0020
Hoger beroep tijdsverloop asiel

orde wegen in dit geval minder zwaar. Daarbij is van belang dat het strafbare feit zes jaar voor de bestreden beschikking in bezwaar had plaatsgevonden en appellant daarvoor, noch daarna met justitie in aanraking was gekomen (en evenmin na de beschikking op bezwaar). Appellant beoogt hiermee geen afbreuk te doen aan zijn fout, maar wil dit met betrekking tot de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM wel in de juiste context zien. Daarbij dient ook de persoonlijke situatie van appellant ten tijde van het incident te worden betrokken. Appellant stond onder grote psychische druk vanwege de afgewezen asielaanvragen, de oorlog in Kosovo en problemen met een racistische buurman. Onder dit laatste leed het gehele gezin. In 1993 was het gezin (het oosten van) Duitsland al onvlucht vanwege ernstige problemen met neonazi's. Appellant heeft Joegoslavië al in 1991 verlaten en vluchtte dus voordat hij naar Nederland kwam eerst naar Duitsland. Appellant is dus al zestien jaar weg uit zijn land van herkomst en heeft daar geen sociale banden meer.

- 4.6 In casu is geen sprake van een "pressing social need" om de inbreuk te rechtvaardigen en aan appellant geen verblijf toe te staan. De term "noodzaak" houdt in dat sprake is van een zwaardere toets dan enkel of het redelijk of wenselijk is. Gelet op het tijdsverloop sinds het incident en het verder blanco strafblad van appellant, alsmede het feit dat zijn gezin hem niet kwijt wil en vindt dat hij voldoende is gestraft, doen concluderen dat er geen zware maatschappelijke noodzaak is die de inbreuk rechtvaardigt.
- 4.7 Evenmin is de inmenging proportioneel ten opzichte van het doel van verweerder. Gedurende dertien jaar verblijf in Nederland heeft appellant immers maar een keer een strafbaar feit begaan en van de aangifte en de strafzaak heeft hij geleerd.
- 4.8 Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat verweerder niet behoefde te toetsen aan artikel 8 EVRM. Het standpunt van verweerder is ten aanzien hiervan onzorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd. Een belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM voert tot de conclusie dat verweerder verblijf toe had moeten staan, omdat weigering in strijd is met artikel 8 EVRM.

Baronie Advocaten

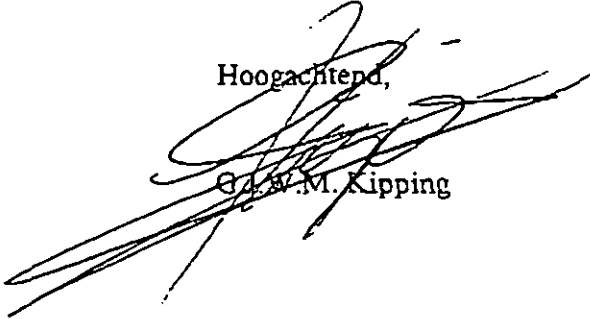
R. Mcaci
IND: 9402.15.0020
Hoger beroep tijdsverloop esiel

5. Conclusie

- 5.1 Gelet op het vorenstaande kan worden geconcludeerd dat de bestreden uitspraak in strijd is met geschreven en ongeschreven (inter)nationale rechtsregels, waaronder in iedere geval (artikel 8) EVRM, de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht.
- 5.2 Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellant uw Afdeling derhalve:
- dit hoger beroepschrift gegrond te verklaren;
 - de aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
 - het beroepschrift van appellant bij de rechtbank gegrond verklaren;
 - te bepalen dat verweerder opnieuw dient te beslissen ten aanzien van de inherente afwijkingsbevoegdheid en ten aanzien van artikel 8 EVRM;
 - verweerder te veroordelen in de door appellant gemaakte proceskosten.

Afschrift hiervan zend ik aan de gemachtigde van verweerder.

Hoogachtend,

G.J.M. Kipping